

Be és vissza

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXI. évfolyam, 16. szám, 2017. április 21.

Fúrja be magát a vonat a sűrű sötétbe, valahogy lesz, a holló károg, a kutya ugat, és a kis halacska, az szaporodik szorgosan, se élet, se halál ne fogyjon. Zászlók, kerekek, csizmák csattognak, ver az Isten nem bottal, ostorral és robottal, földtől éégig rángasson minket végig, húzzon zsinóron, rángjunk felakasztva, jöjjön, aminek, jöjjön, akire, a jöhet akármilyen, nincs már csendességünk, végünk van már, végünk, előre, előre, mindig előre, az úttörő oly vidám, hogyaszívünk majdmegszakad acsitári hegyekalatt. Sárkányfog, aki él, mind reménytelen. Szörnyű idő, szörnyű idő, örült, rémülésteli, zavart. (De míg erősebb lábra nem állunk a szomszédban levő oroszok irányában. Együtt utazzuk be Háromszéket, mint a fészket rakni akaró fecskék. Igen és nem egyetlen utolsó levélben: Petőfi nem alkuzik.)